

vilde man saa ikke deri have havt et langt bestemt Høi- eller Løi- Punkt for Discussionen, og vilde man ikke langt lettere have kunnet afvise alle Paastande om, at det er farligt og betænkeligt at indlade sig paa en saadan ubestemt Skat, der ligesom et Sugeværk vil kunne strues op og isølge en øieblikkelig Stemning kunne give fra 1 til 5, ja til 10 pCt.? Det synes mig indlysende, at her ikke foreligger et Etiketspørgsmaal, et Formspørgsmaal, et Magtspørgsmaal mellem Folkething og Landsting, men et i selve den finansielle Bestyrelse, i den finansielle Ordning dybt indgribende Spørgsmaal, ved hvilket man, selv om man mener, at man ikke er i bestemt Strid med Grundlovens Ord, i alt Fald ikke skal gaae let henover, hvad Grundloven i sin Tid med beraad Hu fastsatte, men bestrebe sig for paa bedste Maade at fastholde det Værn mod overlede Beslutninger, som ligger deri. — Derimod er jeg enig med den ærede Finantsminister i, at det ikke er ønskeligt hvert Aar at see Behandlingen af en saadan Skat og af dens Maskineri gjentagen, om der ogsaa i Begyndelsen samles noget, idet man forsøger sig frem. Ogsaa her vil jeg sige, at de Indvendinger, som ere fremkomne mod Finantsministeren, visse i ikke ringe Grad, netop afledes den Form, som Udskiftet har faaet. Jeg vilde i denne Henseende mindre stole paa min egen Opfattelse, men denne bestyres i overordentlig høi Grad ved de Indvendinger, som ere fremkomne fra saa mange Sider, og denne min Ansættelse, at Overgivelsen af det hele Vigningsapparat i Communerne Hænder har faaet store Misligheder, at den ikke bør finde Sted, bestyres tillige i en overordentlig Grad ved den ærede Finantsministers eget Forslag om disse berømte 25 Cdr. Vyg; thi det er dog — lader os være oprigtige — et storartet Mistillids-votum til det hele Vigningsapparat; thi, hvis man troede, at Communerne virkelig vare istand til at gennemføre Vigningen paa den foreslaaede Maade, saa vilde man dog ikke være kommen med det uhyre Tryk, som skal ligge i disse 25 Cdr. Vyg. Men hvorledes er

den ærede Finantsminister kommen dertil? Derved, at den uhyggelige § 1 er streben; stod der nævnt en Sum, kunde vi langt lettere have gaaet i det gamle Spor. Og vil nu den ærede Finantsminister sige: Men vi kunne ikke fastsætte nogen Sum, thi det er en forskjellig Sum, der vil kræves i de forskjellige Aar, og vi maae da have en større Frihed, saa svarer jeg dertil: Jo, den høitærede Finantsminister maa i Forening med Repræsentationen, naar de finansielle Forslag ere noget nærmere blevne gennemgaaede, kunne komme frem med et Forslag til en passende Sum, som efter mit Begreb maa kunne vedtages, ikke for al Evighed, men, hvad jeg troer vil være rigtigt, for en noget længere Periode end eet Aar, og jeg vil ogsaa af den Grund ansee det for meget vigtigt, at man for hele den Periode, for hvilken Loven vedtages, sætter denne faste Sum, fordi man saa veed, hvad man i denne Periode har at holde sig til. Det maa nemlig erindres, at de allerfleste Factorer, hvorfra man gaar ud i sin Beregning over, hvilke Tilfødssummer der behøves, ikke ere saa faste, at man jo godt kan hjælpe sig ogsaa med noget mindre Summer, naar der er Ebbe i Statskassen, ligesom der paa den anden Side naturligviis altid er Floed at bruge Pengene til, naar man er tilstrækkeligt forsynet med dem. Vi staae jo ligeoverfor det Spørgsmaal, i hvilken Grad det er rigtigt at bække Udgifterne til Amortisationen af vor Gjæld ved at forbruge af vore Activer. Vi have hørt saa stærke Opfordringer til at spise vore Activer op, at det vilde forekomme mig meget betænkeligt, dersom jeg troede, at det var den almindelige Ansættelse. Det troer jeg ikke, det er. Hvad den Form, hvori disse Opfordringer fremkomme, angaaer, kan jeg ikke negte, at den ligesom minder En om det gamle Ord i et Drickelag; Drick ur ditt glas, ty dödens timma nalkas; men det er ikke den Form, hvorunder jeg mener, at man skal opfordre til at bringe sine Finanser i Orden; naar man tænker sig et langt og sundt Liv, spiser man ikke sine Activer op. Rigsaalidit troer